

ג'. אידיאפשר לאדם להפריד מדבקות האלוהית, ואידיאפשר לנכשת ישראל להפריד מצור ישעה או ר' אליהו ישראלי. אבל אידיאפשרות זאת, החולכת ומופיעה בכל הדורות, ישכבה הכרה טבעי, שעיננו נותנת מקום לבחירות הדעת לגלות את פעולתה. על כן באים ימים שתדרמה נופלת על האודם, והפרצופים גנסרים זה מותע עד שתפירוד תגמור דעשה אפשרי, ובכללות תתרידמת במקום צלע מחוברת, תיבור טבעי, גב. לבג, עומרת הפארה אדם בכלל הדדה, שהבחירה השכלית מכירה לומר «זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי», ותעלום מתמן בהופעת חיים ותולדות קיימות עדי עד. האפשרויות לדבר «גבורה גבורה», על דבר שמד, על דבר כפיה על דבר פירודים מוחלטים, הן מולדותיה של הנסירה, המביאה לידי התאחדות הכלוגה, הצורית החפשית, «כמשוש חתן על כלת ישיש עלייך אלתיך», התוין מתגלגה ביחסה של התורה אל האומה, שהיביר בטבעי הולן ומהפרוד ע' הי הנסירה התרdemית, זגמר הנסירה הוא חוכם הבניין, המביא לאחדות משוכלת, ותורה הורמת לומدية, וכל בניך למודי ד' ורב שלום בניך.

ה. שרך התהיה

הדבקות בד' היא התשוקה היוטר טبيعית לאדם. מה שהוא בכלל האצוי כולם בזרחה אלמת ותורשת, בזרורת חנigkeit, נתפתחה באדם בצורת מושכלת ותרגשית. אין התשוקה של הדבקות המוחלטת באלהים חיים, באור אינ-סוף, דבר שאפשר לקיום תלופו בטבע החייה. שם שאנו מוכרים לחיות, לתהיות גוננים ומתגדלים, כך מוכרים אנו להיות דבקים בד'. הדבקות התנבעת ממנה בכל מלאיזשמננו מוכרכות היא להיות חולבת ומתחתית בנה, חולבת ומתחמקת בהרגש, חולבת ומתחזרת באכזרת ותבונת. בשום אופן לא תוכל האנוויות גם כל התהיה לחיות ללא הורם של תשוקת הדבקות האלוהית, חי חמיד בעקבות אפיקעל-פי שהוא באופן סתום ונעלם.

ח' איאט' ז'

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים | אֶת־הָאָדָם בְּצִלְמוֹ
בְּצִלְם אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ זֶבַר וַנְקַבֵּה בָּרָא אֹתָם:

זבר

ונקבה ברא אתם. ולען טו מומל ויקם מלח מלבתוינו וגוי כמלך מגה קיכלו
ענ' פלטפים כלה כלהונת ומלחך חלקס. ופקונו כל מקהל מלן טוליען ענכלהו
ענ' נטעי ונמ' פליק ל' כילן נריעין ופליק ל' כמקום מהלה:

ה' ג'

וַיֹּאמֶר הָאָדָם זוֹאת הַפָּעָם עַצְם מִיעַצְמִי וְשֶׁר מִבָּשָׁר לְזֹאת
ס' יָקְרָא אֲשָׁה בְּיָמָיו לְקַתְּה-זֹאת: עַל-זֶבֶן יְעַבְּ-אֲוֹשֵׁת אֹתָה-
ס' אֲבָיו וְאֶת-אָמוֹ וְדָבָק בְּאַשְׁתָּו וְהִי לְבָשָׂר אַחֲרָה: